

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' גא' ו' שבט תש"ע

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 372

פנינים יקרים

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לכו (י', א') הרמזו שלכו מסור אצל הקב"ה ואם לכו מסור להכביד לכו נגד ה' מכל שכן שיכול להפוך לכב השרים והיועצים לטובה על עם בית ישראל כי הכל מאתו יתברך שמו.
(מתוך קדושת לוי)

וידעתם כי אני ה' (י', ב') היינו שתדעו כי הכל מאתו הוא למען לא ילכו עמי בקרי לומר כי מקרה קרה לו כך במקרה העולם, רק וידעתם כי אני ה' המהוה ומשגיה תמיד על כל יצורי עולמים. (באר מים חיים)

ויאמר משה בנעריו ובזקניו נלך בבנינו ובבנותינו וגו' (י', ט') פרעה הסכים ואמר לכו נא הגברים והנער ישארו במצרים אבל משה טען שלעבודת השי"ת צריכים את כולם נערנו וזקננו בנינו כי חג ה' לנו על כולם צריך לחול קדושתו יתברך.
(מאיר עיני ישראל)

ואנחנו לא נדע מה נעבוד את ה' עד בואנו שמה (י', כ"ז) איננו יודעים אם עבודתנו עבודת ה' היא די טהורה ודי קדושה בלי פניות את זה לא נדע 'עד בואנו שמה' עד שנבא אל עולם החשבון... (חדושי הרי"ם)

החדוש הזה לכם ראש חדשים (י"ב, ב') ההתעסקות בקביעת החדשים מראים שישראל לא אבדה תקוותה בגלות המרה הזאת בהיותנו רחופים ושפלים כי יש לאיש תקוה, והלכנה תוכיח שאעפ"י שהיא אפלה חוזרת לקדמותה ומתלבשת אורה.

החדש הזה לכם (י"ב, ב') שני חדשים בשנה דא לקבל דא ניסן לבער החמץ הגופני ותשרי לבטל החמץ הנפשי.
(מגלה עמוקות)

החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה (י"ב, ב') איתא במדרש הקב"ה נקרא ראשון, ציון נקרא ראשון, עשו נקרא ראשון, יבא הקב"ה ויבנה בית המקדש ויפרע מעשו בחדש הראשון עכ"ל. הביאור: יבא הקב"ה ויפרסם עצמו שהוא ראשון לראשונים ויבנה בית המקדש שהוא עתה שפל ומורד ויפרע מעשו עי"ז שיוודע ויתפרסם כי יד ה' היא הפועלת כל מפעל וכי אך הוא יתב"ש אדון כל המעשים ראשון לראשונים ואחרון לאחרונים.
(משלי יעקב)

ויקחו להם איש ששה לבית אבות ששה לבית (י"ב, ג') טעם לשה דיקא כי ששה לרקות טבעו נחשבים אבריו כאחד לגמרי, כי אינו בעל חומר כשור וחמור, כי השור והחמור מחמת חמרות האברים מתחלקים ואין בהם אחדות. משא"כ הששה מחמת דקותו אינו מתחלק, ולכך אם לוקחים אחד מאבריו כולו מרגיש. כאח"ל ששה פזורה ישראל למה נמשלו ישראל לשה מה ששה אם הוא לוקח אחד מאבריו כולו מרגיש כך ישראל אחד חוטא וכולם מרגישים. שהרי עכן היה אחד וחטא, וכל ישראל היו מרגישים, וכן אחד סובל וכולם מרגישים, על אחכו"כ במדה טובה.
(גבורות ה')

ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף (י"ב, ד') קודם 'שתי המזוזות' ואח"כ 'המשקוף', הנה יש לספר, בכאן שנראה שמישה שינה מאמר ה' כי למעלה קודם והגעתם אל המשקוף ואח"כ אל שתי המזוזות. אמנם כאן נראה ענותנותו של הקב"ה שרמז למשה שאין להם לישראל זכות אחר אלא משה ואהרן שתי המזוזות וכשראה משה ענותנותו של הקב"ה אמר אין זה דרך כבוד של מעלה כי ראוי להיות יח' בראשם לכן שינה בדבר ואמר והגעתם אל המשקוף שהוא עליון נורא ואח"כ אל שתי המזוזות משה ואהרן ומכאן נראה ענותנותו של משה.
(צדור המד)

האשק שיחת הרא"ש ז"ע א"א כ"ח ניסן תשל"ב (קט"ז ע"ה) ה'בא ל'ד'ס"ע"א.

לכל זה אנו יכולים לזכות מיד. ויכולים לבוא אתנו כל השרשי נשמות שלנו. אלו שהם שוכני עפר, וכל הנידחים שנדחו בכל הבחינות שיש בעולם שאדם יכול להיות נידח בהם, בדומם, בבעלי חיים, ובכל מקום שהאדם נידון נעבעך להיות שם, והוא מונח שם עד שהצדיק אמת יזכה להיות בשלימות, בבחינה של "לך רד כי שחת עמך", ויזכה ללקט את הניצוצות של כל כלל ישראל בשלימות ויתקנו את השלימות של עץ הדעת.

אך בכדי שהצדיק אמת יזכה ללקט את כל הניצוצות אנו צריכים לתת יד עמו. דהיינו שכל אחד צריך להיות בשלימות שלו, ולעמול ולהתייגע ולא להתעייף. ואפילו אם נופלים ללא סוף, הרי הרבש"ע הוא בלי סוף והוא לא נהיה עייף מלקבל את התפילות שלנו אפילו שהם לא בשלימות. עד שנוזכה להגיע לכזו בחינה כמו שדוד המלך אמר "אין מתום בבשרי מפני זעמך ואין שלום בעצמי מפני חטאתי", והאדם יסתובב כל היום בפחד שלא ישכח את שלימות השפלות שלו, והוא יסתובב עם ההכנעה הכי חזקה ולא ישכח את הפחד. בגלל שכאשר הרבש"ע נותן לאדם שלווה, הוא לא נותן לו בשביל שישב בשקט ויחפש לשבת בשלוה בתוך מציאות הטבע שלו, הוא נותן לו בכדי שישגי שלפני שבר גאון, וכל הזמן הקליפה רוצה לשבור אותו, כמו שנאמר "יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו", הן בעת שלווה והן בעת נסיון. וכשיגיע זמן של שלווה על האדם להשיג זאת ולהיות בבחינה של "אשרי אדם מפחד תמיד". בלא זה לא נוכל להגיע לשלימות. אכן, כאשר נגיע לכזו שלימות יהיה התגלות אלקות מעצמה.

כאשר נגיע לכזו בחינת שלימות כמו שהרבש"ע הוא שלימות. שהוא אחד בעולמו, כמו שהראה בשעת מתן תורה שפתח את כל הרקיעים ופתח את התהום והראה לעין כל שהוא אחד. כך צריך האדם להגיע לבחינה זו. לשלימות של שפלות, לשלימות בחינת ביטול, שכל המסכים המבדילים יתבטלו. בנשימה האחרונה כשהוא מגיע לשלימות לא יתן לקליפה שבאה בכח עצום וחזק. ובכך הוא יגיע לתכלית הבריאה שהרבש"ע ברא את העולם, בכדי שיהיה מפורסם, ושהוא יהיה החיות של בחינת אנוש ע"י "ונחנו מה". ואז האדם יהיה "זה לעומת זה". ולעומת המלאכים שטענו בבריאת העולם "מה אנוש כי תזכרנו", יהיה הוא "ונחנו מה". ואם יש לו רוגז על החבר, מותר לו לדבר ע"ז כאשר הוא מדבר עם החבר, והחבר צריך לשמוע את זה, אבל שלא ידבר מתוך העקשנות שלו כי אם מתוך השפלות. מתוך העבודה ולא מתוך כעס. (ואז, כשהוא מדבר עם החבר מתוך שפלות ומתוך עבודה, אז הוא נמצא בסכנה הכי גדולה, כיון שבאותה שעה יש לו התקשרות אלקי, והאדם מרגיש את זה וחי עם זה). וכשהוא מגיע לחבר בכזו הכנעה, גם החבר נשפל, והוא נהיה שפל כמו זה שמדבר אליו, ונהיה בחינת "אהבת יונתן ודוד". כי באהבת יונתן ודוד הם לא נתנו סוכריות זה לזה, רק הם הודו על האמת בנפילות שלהם, ונהיה אצלם התקשרות בורא בשלימות, ועל ידי זה הגיעו לאיחוד הו"י. השפלות שהיתה להם זהו הדוגמא שתהיה השלימות שלכם.

אני מקוה לה' שגם אנו לא נתעייף, ונעבוד שוב ושוב. תמיד יש זכויות המסייעות לנו, מכיון

עם נצח, עם הרבש"ע שהוא נצח. ואז נזכה שתבוא הגאולה, והרבש"ע יבנה את בית המקדש, את הבית השלישי. צריכים לבקש מהרבש"ע שכבר נזכה לזה שיהיה בינינו אחדות, ואז יהיה בלע המוות לנצח, ויהיה מחית עמלק.

כאשר תהיה השלימות הזו יראה כל אחד מה פירוש "למעני למעני אעשה". לא שהרבש"ע יעמוד ויגיד "למעני למעני אעשה", רק אצל כל אחד יהיה כזה ביטול שתהיה כזו בחינה של "למעני למעני אעשה".

אני מקוה שהרבש"ע יזכה אותנו, היות שאנו כבר במדריגות הנמוכות ביותר של תכלית הבריאה. זה רק תלוי בנו להגיע לביטול הזה. אל תתיאשו ואל תשברו. זהו אמנם דרך מאד קשה, אבל דרך מאד יפה ומאירה. העולם לא רוצה להבין את זה מכיון שהם לא רוצים להגיע לכזה מין ביטול, אבל אנו לא צריכים להתעייף בגללם. דעו לכם כי לא אלמן ישראל, יש הרבה יהודים כאלו בעולם, וכשיהיה אצלנו כזה ביטול, ואנו נתאחד בינינו, נוכל להיפגש אתם. כמו שרואים בעולם כאשר אנשים רוצים לעשות ממשלה, אחד נותן את הרעיון, והוא לא מתעייף עד שמגייס לרעיון אחד ועוד אחד, עד שכולם יחד מחוללים מהפכה ומקימים ממשלה. כמו שהקומניזם ימח שמם הצליח כל כך. על אחת כמה וכמה, כשאנו נתאחד וניפגש עם כל אלו שהם נסתרים, שעד עכשיו הם לא יכלו לגלות את עצמם כיון שלדאבוננו לא היה להם לפני מי להתגלות, אבל כשאנו נתאחד - נמצא את כולם. ואז נמצא את כל השרשי נשמות שהיו בכל הדורות ונבוא אתם ביחד. ואז כל כלל ישראל יזכו לתשובה בשלימות, ונזכה שיבוא לציון גואל במהרה בימינו אמן.

שהטוב שהרבש"ע נותן לגויים אחרי שהם שפכו כ"כ דם הרבה בכל הדורות מסנגר עלינו. הרבש"ע משפיע לגויים טוב לא בגלל שהוא רוצה לתת להם את הטוב, רק בכדי שהדבר יהיה זכות לעם ישראל. באותה השעה שיהיה התיקון השלם "ואתא הקב"ה ושחט למלאך המות", אז נגמר הכל, ואין קושיות, והוא רוצה אותנו, ונותן לנו רק בזכות שהוא נותן לגויים. ואם לגויים הוא נותן כאלו טובות, אנו אשר בחר בנו מכל העמים יכולים לתאר לעצמינו כמה טוב יהיה לנו. אבל, מהו הטוב - שפלות. שנחיה בשפלות זהו הטוב. ולכזה מין טוב שהקב"ה הכין לצדיקים לעתיד לבוא אי אפשר לזכות אלא אם כל אחד יעבוד בלי עייפות, ויעבוד ללא הרף, "בלי ראשית ובלי תכלית", אין אצלו התחלה ולא סוף, כל הזמן הוא צריך להמשיך במלחמות שלו, ותמיד הוא צריך להכיר מה הוא. ולמרות שכאשר הוא נופל לא יתכן שלא יאשים בזה את החבר, אבל כאשר הוא בעבודה זה לוקח אצלו דקה או שעה ומיד נהיה אצלו "פחד יצחק" והוא חוזר לעבודתו. ואז כשהוא תופס את עצמו, ובמקום הכעס על השני הוא מתמלא בפחד יצחק, אף שבתחילה היה בלבו כעס על החבר, מכיון שתפס את ההכנעה מעצמו, שוב חזר לשלימות של אהבת דוד ויונתן.

הבה נקוה שהרבש"ע יזכה אותנו בזה. כי כל הזמן הרבש"ע הוא בבחינה של גאולה, ובכל רגע הוא רוצה לגאול את הבנים שלו. רק מה, אנו צריכים להיות בבחינה של שפלות. אהבת חברים. שבת אחים גם יחד. ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם. וכשאנו נזכה לא להתעייף נגיע כל אחד לבחינה של "אחד היה אברהם", דהיינו שההתקשרות שלנו תהיה

ולא תותירו ממנו עד בוקר (י"ב, י) כל מי שיש לו לאכול היום ודואג מה נאכל בבוקר הרי זה מקמני האמונה כמספק בשם יתעלה אם יתן לו מחר לאכול...

וחגותם אותו חג לה' לדורותיכם חקת עולם תחגוהו (י"ב, י"ד) אם מסתכלין על יציאת מצרים כעל יציאה מן הגלות הגופני לבד באה שאלת הבן הרשע 'מה העבודה הזאת לכם' הלא הנכם היום בגלות. אבל אם מסתכלים על יציאת מצרים כיציאה ממדומאה לקדושה או אף שכעת אנו בגלות בכל זאת עלינו לחוג את חג הגאולה הרוחנית. והווי וחגותם אותו חג לה' כאשר תסתכלו על החג כעל חג לה' ולא כעל חג גופני בלבד אז חוקת עולם תחגוהו.

ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאותיכם מארץ מצרים (י"ב, י"ז) פרש"י: אם בא מצוה לידך אל תחמיצנה. והטעם כי מי יודע אם תוכל לקימה אח"כ. לכן יהיה זריז ונמהר. יבא הטעם לזה כי בעצם היום הזה וכו'. ר"ל ממני יתב"ש תלמדו שאני הייתי זריז ונמהר להוציאם בעצם היום הזה. ואלמלא נשתהו שם עוד נאכדו ונשקעו בנ' שערי טומאה לכן ממני תלמדו לשמור להיות זריז. (באר יצחק)

ולקחתם אגודת אוזב וטבלתם בדם אשר בסף והגעתם אל המשקוף (י"ב, כ"ב) אפילו בזמן שתהיו מושפלים כאזוב הנמוך... אם תהיו מאוגדים באגודה אחת לעשות רצון אבינו שבשמים ומוכנים ומזומנים להקריב דמכם על מזבח ה' צבקות - וטבלתם בדם בזכות זה והגעתם אל המשקוף. (הגר"י מקאומיר)

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנינים
הר"ר יהודה קלירס ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר אהרן קלירס ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר ישעיה קרויס ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר אלי גרוס ומשפ' להולדת הבת
הר"ר יעקב עמית ומשפ' להולדת הנכד
משפ' כהן להולדת הנכד
הר"ר אבי'נועם כהן ומשפ' להולדת הבן
הר"ר דוד גולן ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר אוהד סדן ומשפ' להולדת הבת
משפ' כהן להולדת הנכד
הר"ר דווען מידה ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
הר"ר שמואל גרינבוים לאירוס' הבת

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' ערני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס:

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

